

til, at der kan vedblive at bestaa et godt Forhold mellem Ligningsmyndighederne og bidrage noget af Betydning til Samfundets Underhold. Det er derfor ganske naturligt, at den, som tager den store Part af Udbyttet, ogsaa maa betale den store Part til Samfundets Husholdning. Skulde det saa virkelig indtræffe, at den Mand, som har en aarlig Indtægt af 20—30,000 Kr., kom til at svare over 30 pCt. i direkte Skat til Stat og Kommune, have vi dog det at trøste os med, at vedkommende desuagtet nok kan eksistere uden at lide Nød.

Med Hensyn til Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten vil jeg sige nogle enkelte Ord om den Del, som handler om Skatteraadene. Jeg kan i det hele og store tiltræde de Udtalelser, som Ordføreren for vort Parti, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), fremsatte forleden Dag, da han første Gang havde Ordet. Det er vel nok saa, at der blandt Ligningsmyndighederne har været nogen Opposition mod Skatteraadene. Man har ment, at den Sag kunde Ligningsmyndighederne nok orde uden Skatteraadenes Mellemskomst, men jeg tror, at man de allerfleste Steder har samarbejdet i god Forstaaelse, og at det ikke er almindeligt, at der har været Uvillie mod Skatteraadene. I den Kreds, hvor jeg har haft den Ære at virke en Del Aar, har der altid hersket det allerbedste Forhold mellem Ligningsmyndighederne og Skatteraadet. Det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) udtalte forleden Dag, at Ligningsmyndighederne vilde ligne lige forsvarligt og samvittighedsfuldt, hvad enten der i deres Midte sad et Skatteraademedlem eller ej. Derpaa har egentlig lige for et Øjeblik siden det ærede Medlem fra Bjerre svaret. Jeg har blot Lyst til lige at tilføje, at jeg giver det ærede Medlem fra Køge fuldstændig Ret i den Paastand, og det tror jeg ogsaa, vi kunne, naar det angaar Forholdet mellem Kommunens enkelte Beboere. Jeg maa endvidere gøre opmærksom paa, at i saa Henseende har det tilstedeværende Skatteraademedlem ingen direkte Indflydelse, men det tilstedeværende Skatteraademedlem skal være til Stede for at varetage Statens Interesse og Forholdet til de andre Kommuner. Ligningsmyndighederne i den enkelte Kommune have ikke Betingelserne for at kunne have et saadant Overblik over Forholdene, som Skatteraadene kunne og skulle have. Jeg mener, at netop dette Forhold, at et Skatteraademedlem er til Stede ved Skatteansættelsen og mundtlig kan forhandle og blive bekendt med mange Forhold vedrørende de enkelte Ansættelser, bidrager

de Mennesker, som have medvirket dertil, ere sjældent saaledes lønnede, at de kunne Skatteraadene, samt til, at man kan undgaa en Mængde Skrivelser om de enkelte Ansættelser, der ellers vilde blive nødvendige. Af disse Grunde mener jeg, at det vil være meget uheldigt at ophæve Bestemmelsen om, at Skatteraadene skulle overvære Ansættelsen til Statsskat omkring i Kommunerne.

Det vilde ogsaa være uheldigt at indskrænke Skatteraadenes Medlemsantal, da detsom nævnt vilde forsinke og vanskeliggøre Ansættelserne omkring i Kommunerne. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at den højtærede Finansminister har undersøgt, om der ikke var noget at spare ogsaa paa dette Omraade, saa meget mere, som der har lydt mange og stærke Anker over den store Stab af Embeds- og Bestillingsmænd, som flere af de nye Love have skabt, og jeg indrømmer, at det ved enhver Lejlighed er Regeringens Pligt at spare. Navnlig under de nuværende Forhold er det en særlig Pligt at spare, hvor der kan spares uden at skade den naturlige Udvikling. Jeg tror, at der her er et Omraade, hvor det saaledes kan spares uden Skade, men det er neppe rigtigt at spare 14,000 Kr. ved at indskrænke Medlemsantallet, hvorimod jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Bjerre i, at der kan spares 40,000 Kr. ved at indskrænke Lønnen for Medlemmer og Formænd i Skatteraadet. Jeg har selv, som nævnt, fra Loven traadte i Kraft, arbejdet som Medlem og senere som Formand i et Skatteraad, og det er min Opfattelse, som jeg tror, at alle, der kende noget til dette Arbejde, ville være enige med mig i, at Lønnen i Almindelighed — der kan selvfølgelig gives Undtagelser — er en saadan, at selv om den blev indskrænket med 200 Kr. for Formænd og Medlemmer, vilde den være helt ud forsvaret. Skal den megen Tale om Besparelser nytte noget, maa vi alle være med til at spare paa de Omraader, hvor Statskassen skal betale. Det har været en gængs Opfattelse, at Staten var en god Malkeko, og naar det blot var den, der skulde betale, havde det ikke saa meget at sige, men den Forestilling maa vi bort fra, thi ere vi alle enige om at flaa Statskassen, hjælper det ikke at snakke om, at vi ville spare.

Foruden denne Forandring, som jeg fuldt ud kan tiltræde, vil jeg henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa et Par mindre heldige Bestemmelser, som burde forandres. Der staar i Lovens § 8, 5te Stykke, hvor der tales om de Afdrag; forskellige Foreninger have Ret til at drage